

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ZÁŘÍ 2002 *** ROČNÍK III.*** ČÍSLO 9

Citát inspirující:

První osobou, které by vaše psaní mělo působit potěšení, jste vy sami.

Patricia Highsmithová

POHÁDKA O MALOVANÉM DŽBÁNKU

Monika EBERLOVÁ

(úryvek)

Píšu, píšu pohádku
o velikém džbánu
Co se do něj vešlo mléka !
od kraviček znedaleka.

Džbáněk krásně buclatý
lidskou rukou malovaný
samou pýchou nadouval se
koulel se, válel se
ze strany do strany.

Až ostatní hrníčky
popadaly z poličky.
„Achich, ouvej, to to bolí !
Kdo nás zase spraví ?“
Nařikaly dohromady.

Avšak džbáněk zlý to byl
naparoval se a pyšnil
a na poličce sám
chodil si jak bařtipán.

LIS - VNĚ NEBO DOVNITŘ?

V LISu probíhala, vlastně stále probíhá, široká diskuse o všem možném, především o organizační struktuře našeho počínání, o tom dneska nechci psát. Ale dalším a podle mne ještě důležitějším důvodem k diskusi je otázka, jestli máme dělat LIS pro sebe, pro svoji zábavu a potěchu nebo ji děláme vedle této první části i navenek.

Já se přiznám, že jsem člověk ambiciózní a i když budu jediné rád, když v kruhu přátel, se kterými si mám co říct, strávím příjemné chvíle, ale nikdy nepřestanu pošilhávat i po okolí. Chci se zviditelňovat, chápu to jako jistý závazek i vůči knihovně, která nám poskytuje zázemí a zřejmě i očekává, že o sobě dáme občas vědět. Myslím si, že nemůžeme jenom čekat až nám knihovna dá (například na almanach), ale měli bychom se nějak odvděčit a my můžeme jediné tím, že souběžně se svojí tvorbou budeme prezentovat i jičínskou knihovnu, náš kraj.

Už slyším, že přece není důležité, abychom se pořád jenom zviditelňovali. Že je fajn, že jsme v pohodě, že nám to přináší radost, uspokojení. (A jsme v pohodě?) Ale já jsem (nechci používat moje oblíbené příklady ze zubařské komory) už takový typ, chci se poměřovat a nezlobte se, ale pořád mně to připadá, jako kdybychom byli spolek fotbalistů, scházeli se na plácku za vsí, tam si pěkně zakopali, pokecali, zašli na pivo, ale nehráli žádné mistráky. Já se pamatuji, že jsme jako kluci chtěli alespoň porazit kluky ze sousední vesnice a hrálo se tenkrát o hodně, o čest a jaká to byla potupa, když nás "vyklepli" a ve škole se nám posmívali.

Vím, že se mnou nebudete všichni souhlasit, ale já bych nechtěl LIS jen dovnitř, určený pro nás, uzavřený, bez kontaktů s okolním světem. Byla by to škoda a myslím si, že především pro nás samé, neboť bychom časem zakrněli, jak bychom si chválili jenom svoje věci, pochlebovali si, že jsme "mistry světa" a báli se vytáhnout merunu na ten plácek, aby nám náhodou někdo nenatrhlul frak.

Nemusíme nic, dokonce ani psát! Proto si nedovedu představit nějakou represi (i když forma trestu jako navrhuje Renáta Šťastná - zazpívat písničku před fórem ostatních) mně nepřipadá nijak strašná. Já osobně jsem proti trestům, nedovedu si představit, že bychom někoho vylučovali, protože třikrát za sebou nepřišel nebo nepřinesl domácí úkol. Myslím si, že jsme dospělí lidé, myslící, každý má v sobě onen ukazatel morální slušnosti a je na každém z nás, aby se snažil dělat svůj koníček tak, aby mu přinášel radost a uspokojení a pomáhal i těm ostatním, kteří nechtějí jen remcat, ale skutečně dělat něco pro sebe (dovnitř) a pro ostatní (ven)!

Václav

ANKETA: NEJZAJÍMAVĚJŠÍ KNIHA 90.LET 20.STOLETÍ

Ráda bych přispěla malým zrnkem do ankety "Jaká kniha".

Ač žiji na Jičínsku od začátku 90. let minulého století jméno a osobnost Josefa Váchala, výtvarníka a literáta jsem začala vnímat teprve nedávno.

Za knihu vytyčeného období považuji monografii o Josefu Váchalovi, která byla vydána v nakladatelství Argesta, v roce 1994 u příležitosti výstavy Josef Váchal v Galerii Rudolfinum (9.12.1994-19.2.1995).

Domnívám se, že výstava Josef Váchal byla a vydaná monografie je pouze malou náplastí na příkoří, které se mu dělo ze strany komunistického režimu. Snad proto je jeho dílo tak žádané a obdivované. Opět platí české přísloví - mráz kopřivu nespálí.

Knihou obsahuje kromě úvodu a rozboru autorova díla řadu výtvarných vyobrazení z malířské a literární tvorby, události, fakta a dokumenty doby v níž žil opisem údajů z jeho korespondence a deníků.

Na rozdíl od pana Bohumíra Procházky si nemyslím, že by Josef Váchal psal pod vlivem nasranosti a pocitu ukřivděnosti (KOBRA 8/2002, rubrika Řekni mi, co čteš), neboť na svých fotografiích tak rozhodně nevypadá a z rukopisů jsem to též nevyčetla.

Před smrtí dne 10.5.1969 napsal:

Já se nepřidržel slávy, moci, ani peněz, ale: vím. Třeba jsem zdánlivě nespokojen a desorientován v tom blázinci současných dob, dobral jsem se přes životní jistoty, znaje minulost bez masky, či-li: jak to vše za našich otců a dědů bylo s nadějí v další posmrtný život, podléhaje magické moci na zemi od pradávna sněných myšlenek. Věřím v přijatelné perspektivy, jaké mi poskytně záhrobní budoucnost, neb věřím v lásku, která se ze světa neztrácí, stejně jak v kosmickou spravedlnost.

(Strana 422 uvedené knihy, úryvek označen jako jednotlivý nedatovaný lístek, fond J. Váchala, PNP, 60. léta, strana 436).

Jar(o)mila Novotná, 14. srpna 2002

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Petr Šabach OPILE BANÁNY

Znáte Petra Šabacha? Já ho neznala do minulého týdne. To se mi dostaly do ruky jeho OPILE BANÁNY, malá, středně silná knížka od vydavatelství PASEKA. O autorovi jako takovém tu zmínka není, takže vám toho o něm moc neřeknu, ale důležitější je obsah toho, co předkládá čtenáři.

Myslím, že ten, kdo prahne po hovorovém jazyce a skutečně odlehčené literatuře, u které nemusí přemýšlet a jen si odpočinout a pobavit se, jistě si přijde v tomto případě na své. Vyprávění studenta o svém životě a svých kamarádech

a trampotách, které společně dennodenně zaznívají, nám autor podal skutečně originální formou, při které, aspoň podle mého názoru, každé srdíčko zaplesá. Mně osobně se udělalo tak hezky na duši, když jsem se začítala do dalších řádků a úplně jsem odstavila všední problémy a nechala se vtáhnout do jejich bezstarostnosti, chvílemi i naivity, ale často do zdařile promyšlených akcí.

Nechť každý posoudí podle malého úryvečku:

„Lehnul jsem si do postele a šeptal si nahlas: Copak je tohle za pohádku? Jakpak tohle skončí? Proč sou lidi takový? Proč už můj spolužák Kafka nemá ani jeden vlastní zub? Víte proč? Protože jeho rodiče léta šetřili na auto a místo svačín mu dávali do pytlíčku kostkovej cukr. No a teď se teda dočkali. Maj auto, a když jedou na vejlet, tak se všichni smějou, jak pěkně jim to vyšlo. A vzádu se směje i mladej Kafka. Sedí tam jako idiot a bezzubě se tlemí všemu, že vůbec ničemu nerozumí ...“

Stačí. No a teď je na vás, jestli se do toho pustíte nebo ne. Takže, zase někdy příště ...

Renáta Šťastná

SOUTĚŽ

Můj letní příběh

Pohled vyhlašuje soutěž na téma „Můj letní příběh“, a to ve dvou kategoriích (do 15 let a nad 15 let). Příspěvky posílejte v rozsahu maximálně 50 řádků, formát (libovolný žánr). Práce piště na stroji nebo PC, připojte jméno autora, rok narození, telefonu a souhlas autora k publikování příspěvku v Pohledu. Příspěvky posílejte na adresu: Redakce Pohledu, Demos, a.s., Seifertova 6, 130 00 Praha 3 nebo e-mailovou poštou : redakce@demos-dtp.cz.

Soutěž končí 30.zářím 2002. Vítěz bude oznámen v Pohledu 19.října 2002.

Václav

RODINNÉ TAJEMSTVÍ aneb BABIČKA JE ČÍSLO

Zlata Zákoutská

Moje babička je super. Těžko by se našla druhá taková. Nikdo by neřekl, že "za pár" jí bude sedmdesát. Hej, pane, vy nevěříte? Tak poslouchejte malý příběh. Co říkám - minipříběh.

Jedno odpoledne jsme čekali návštěvu. příbuzní nebo známí, to je jedno, ale otcí na nich, nevím proč, dost záleželo. Mělo se připravit malé pohoštění asi pro pět lidí, něco mezi svačinou a menší večeří. Dozvěděly jsme se to s babičkou v poledne. Maminka nebyla ty dny doma. Pustily jsme se neohroženě do příprav. Taky nám nic jiného nezbyvalo. Že to není nic zvláštního, když už jsem skoro dospělá? Počkejte, poslouchejte dál, to nejlepší teprve přijde!

Bleskově jsme připravily slané a sladké chuťovky, aby neutrpěla rodinná tradice pohostinnosti, znáte to?! Zatím co se návštěva bavila s otcem, vyřizovala polouřední záležitosti, zobala chuťovky, zapíjela kávou a vínem, v kuchyni to propuklo. Co? Babiččina show, radostné řádění. Jásavá seberealizace. Byla ve svém živlu - generál kuchyně.

Na pánvích se rozvoněla zelenina, koření, vedle bobtnalo sojové maso, na prkénkách se vršily kousky uzeniny, vařeného hovězího, na talířích se červenala rajčata, papriky a zelenaly spirály okurek. Já doplakávala nad průsvitnými kolečky cibule.

"Honem utíkej pro pár ředkviček, hrachových lusků, ale nepřežralých! Ještě kedlubničky, malé, aby byly šťavnaté!"

Měla jsem co dělat, abych něco nezapomněla, a to ještě z okna za mnou volala o pažitku a petrželku. Vyplenila jsem zahradu a potom začalo veliké kmitání: loupat a krájet kedlubny, z ředkviček nadělat ozdobné lekníny, vybrat hrášek, lusky sloupnout a nasekat, rozebrat salát atd. Na pánvi nasály maličké brambůrky šťávu z cibule, teď k nim přibyl pór, maso a kdoví co ještě. Rozvoněl se zázvor, sojové koření a řada dalších ingrediencí, ani je neumím pojmenovat. Pod poklicemi to bublalo, vonělo, babička pracovala rychle a mně svěřovala jen to, co se nedalo pokazit. Sekala jsem pažitku, petrželku, strouhala sýr. (Kus prstu by se dal lehce odstranit). Horečná činnost vyvrcholila. babička nabírala lesklou sběračkou vábnou směs, obkládala žlutými brambory a okraje oválných talířů zdobila syrovou, barevně sladěnou zeleninou. Navrch závěj sýra se snítkou petrželky.

Hotovo. Triumf vůně a barev. Přímo umělecké dílo. všechno se lesklo, broušené vázy jiskřily a květiny vhodně doplňovaly stůl, ladily s ubrusem i prostředím jako babiččin úsměv.

Nos větril, sliny se sbíhaly a srdce se smálo. Nosily jsme na stůl. Hosté jedli všemi smysly. labužnický vychutnávali a nešetřili chválou. Když poslední příbor cinkl o talíř, zavládla všeobecná spokojenost a pohoda.

"Paní Jeřábková, mohu se zeptat, odkud, tedy ze které země, tato výjimečná krmě pochází?", ozval se jeden z nich.

"Mohla byste mi dát recept pro manželku?", žádal druhý.

No a babička, bez jediného mrknutí oka řekla prvnímu, že je to slavnostní indický pokrm "ghandočatni". Název si samozřejmě bleskově vymyslela. Druhému odvětila s laskavým úsměvem, že je to nesmírně složité a bez psané receptury by to nedokázala. O babičce se všichni domnívají, že zcestovala snad celý svět a její hobby je přivést si odevšad recepty. ona jim to nevyvrací, ale ani neztvrzuje. jen se vždy skromně usmívá a významně mlčí. Že na tom není nic divného?

Ó je, já vám to teď povím. Babička je totiž šibalský suverén. Sjezdila celý svět, ale ... jen prstem po mapě. A recepty si vymýšlí. V tom je ten figl. Úspěch zaručuje její inteligence, temperament a záliba a taky láska, se kterou jídla pro své milé a někdy i nemilé strávníky připravuje.

Když naši hosté odcházeli, mrkla na mne, až se jí zkrivil nos a uhnul do strany. Musela jsem simulovat kašel, abych se na celé kolo nerozesmála. A víte, co mi řekla, jen za nimi zaklaply dveře?

"To jsme jim to, snobům, naservírovaly, co? Kdybychom prozradily, že jídlo bylo ze všech možných zbytků, co dům dal, ofrňovali by se, pomluvili nás a kdo ví, jaké další následky by to ještě mělo. Takhle si odnesli prima pocit důležitosti ze speciality, připravené na jejich počest a stoupli ve vlastních očích!"

Už obdivujete babiččinu originalitu? Já ano. Ale, prosím vás, neprozradte nikomu naše rodinné tajemství pánve "codůmdalky" a babičky, to jako - že nikde nebyla.

Ode dneška to bude i vaše tajemství. Věřím vám. Ale uznejte, že moje babička je číslo!

P.S. Povídka vyšla u příležitosti autorčina významného životního jubilea. Za LIS blahopřeje a hodně tvůrčího elánu do dalších let přeje Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Na Vaši otázku v kobrové rubrice Řekni mi co čteš, jsem nejprve spontánně odpověděla: "Nic, co by stálo za zveřejnění, protože čtu málo, neboť na četbu knih mi zbývá čas pouze večer před spaním a počet přečtených stránek se řídí podle toho, jak rychle usnu.

Ačkoli televizní přístroj naše rodina ještě pořád nevlastní, můj život je naplněn vedle práce i sportovními aktivitami vyžadující spoustu času, protože s přibývajícím věkem mi ubývá tělesná a duševní kondice rychleji než ledovce na severní polokouli. Vedle sportu musím občas stihnout i nějakou výstavu, divadelní a hudební představení v jičínském kulturáku nebo kino a tudíž četba knih je pouze jedna z mnoha aktivit.

A tak jsem Vaše téma rozvinula o další otázku: Řekni jaké knihy v držbě máš.

Při pohledu do naší knihovny jsou na čelných místech slovníky všeho druhu, českým jazykem počínaje, přes slovníky cizích slov a výtvarné umění, až po lexikony zaměřené na přírodu živou a neživou, abychom požadované informace měli kdykoli přímo po ruce.

Patříčně ohmatanou a dominantní knihou, co do rozměru a počtu listů v tomto žánru, je Domácí lékař z roku 1991, neboť není nad vlastní lékařská zjištění a léčení. Léčebné postupy se sice mění, ale choroby a jejich příznaky zůstávají. Velmi ohmataný a používaný slovník, bez něhož si nedovedu ani profesní život představit, je Slovník českých synonym.

Pak následují mí oblíbení autoři. Zejména:

- paní Betty MacDonalldová a její Co život dal a vzal, v níž mě vedle životního optimismu a humoru zaujaly technické vymoženosti autorčiny americké domácnosti ve 30. a 40. letech minulého století.
Vejce a já, kterou jsem poprvé otevřela v devatenácti letech, jako svobodná vysokoškolačka. Jak rychle jsem ji otevřela, tak rychle zavřela, neboť jsem nechápala její obsah. Ovšem za necelých dvacet let se kniha stala rodinným trhákem čteným nahlas i manželovi, protože jsem měla životní zkušenosti z prvního manželství a praktické vědomosti z budování rekreační chalupy, která si nic nezadala s popisovanou slepičí farmou v horách.
Stejně vtípné a lehce stravitelné mně připadají i knihy její sestry Mary Bardové například Slasti a strasti života s doktorem.
- Američan Robert Fulghum v překladech pana Jiřího Hrubého, mě udivuje nápady a já žasnu a přemýšlím, kde na ně chodí - Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce, Už hořela, když jsem si do ní lehal, Ach jo, Možná, možná ne.
- Karel Kyncl a jeho knihy reportáží, fejetonů, poznámek a připomínek z Británie, nepřestávám žasnout nad jazykem a jejich obsahem.
- Ota Pavel a František Nepil - spisovatelé, které řadím mezi hladiče duší. Krásná mateřština a nádherná čtení.
- František Kožík mě naposledy uchvátil životopisy dvou našich vynikajících malířů 19. století s nesouměřitelnými osudy - chudého a ustrkovaného Josefa Mánesa a úspěšného a bohatého Jaroslava Čermáka. Především kniha o

Mánesovi, mě přikovala v době nemoci do postele silou, která se nedala zvládnout. Jeho obraz nazvaný Josefína mně již několik měsíců zkrášluje pozadí obrazovky mého počítače.

- Autoři, které bych nazvala - kumštýři v literatuře. Herečka Ivanka Devátá s humorem a ironií popisující své různé životní situace, které jsou mi též důvěrně známé - např. Lázeňská kúra. Malíř Vladimír Komárek - Pojednání o mé radostné cestě od kolébky ke krematoriu aneb od puberty ke klimakteriu - konstatuji jediné, jeho humor mě nezklamal.
- Snad jediným preferovaným autorem akční literatury je Mario Puzo s romány s mafiánského prostředí.
- Nemohu nezpomenout monografie našich malířů. Nejoblíbenější zůstává tajuplná osobnost Josefa Váchala - objev z poslední doby a z mého okolí. Pak Kamil Lhoták, Karel Svolinský a Max Švabinský představují pro mě návraty do dětství.
- Neúplnou přehlídku uzavřu tituly, které mi usnadňují život tím, že mi otevrou oči - Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách (Allan a Barbara Peaseovi), Tajemství mužů, která by každá žena měla znát (Barbara De Angelis), Hladovění ke zdraví (Mudr. Vilma Partyková), Konečně přes čtyřicet (Susan Kubelka), Proč jdeme mladým na nervy? (Nataša Tánská) nebo poskytnou návod na cokoli - kuchařky, knihy o výživě, stravování, tělesném cvičení a budování muskulatury atd.

17. srpna 2002 Jar(o)mila Novotná

Přes prázdné dráty
Slunce se třístí

Vlaštovky usednou
Zas v létě přístím

Do modrých hloubek výšky pronikají
Vody už chladnou po celém kraji

Pavel Zeman

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Arnošt Lustig - PROPAST

S tvorbou Arnošta Lustiga jsem se poprvé sešel po roce 1989, kdy jsem si v jičínské knihovně ve výprodeji koupil jeho knihu Démanty noci a musím říct, že jsem od té doby přečetl řadu jeho knih. Mám z nich pocit, že Arnošt Lustig vlastně píše stále dál jednu knihu: knihu svého života. Nedivím se, neboť kdybych prošel koncentračním táborem, ztratil celou rodinu a předčasně dospěl díky válečným hrůzám, denně se díval do hlavně smrti, nemohl bych do smrti nikdy zapomenout. Měl jsem to štěstí, že jsem se před lety setkal s Arnoštem Lustigem na jedné besedě v Nové Pace a musím říct, že dokáže právě díky svým životním zkušenostem vyprávět poutavě a neopakovatelně. Jestli budete mít někdy možnost setkat se s ním, nenechte si tuto příležitost ujít.

Útlá knížka Propast (mimochodem koupil jsem ji ve výprodeji levných knih) je pokračováním života ještě ne dvacetiletého mladého muže, tč.ve vojenské službě, který v mezní životní situaci, po pádu do propasti, rozmlouvá se svou zplynovanou matkou a dívkami, které prošly jeho životem, aby nakonec skončil v objetí dívky jménem Smrt.

Není to jednoduché čtení a přiznám se, že se mně místy zvedal žaludek, při scénách popisujících ponížení člověka za všechny meze, kdy živé bytosti zůstane jako poslední majetek živočišné teplo. Hlavní bezejmenný hrdina Lustigovi knížky mně v mnohém připomíná Remarquova Paula Bäumera, i když ten jako voják strany, která válku rozpoutala, žije zcela jinak než onen Lustigův hrdina. Oba prožili nesmírné hrůzy v mladém věku a oba na prahu života, touží žít, ale vlastně nemají proč žít, nemají smysl života a smrt je v jistém slova smyslu vykoupením. Jak říká Lustig (nebudu asi přesně citovat), nikdo nemůže pochopit utrpení druhých, když sám neprožil (po válce se našli lidé, kteří říkali: To nemohlo být tak hrozné, když jste se vrátil, když jste přežil!).

Sám si říkám, jestli té války není v literatuře a filmech nějak moc, ale když pak vidím hloučky "hajlujících neonacistů", musím poděkovat Lustigovi za jeho knihy, škoda jen, že právě tihle lidé jeho knihy nečtou.

Václav

VÍTE,ŽE ...

-V novopackém Achátu (září 2002) vyšla upoutávka na novelu Václava France jak na Nový rok z pera Martina Žantovského.

- V novopackém Achátu (září 2002) je zařazen článek Zlata Zákoutská jubilující (autor Václav Franc) s příslibem obsáhlejšího příspěvku v říjnovém čísle u příležitosti výročí narození novopacké autorky.

- II.ročník pocty Kryštofu Harantovi z Polžic a Bezdržic přinesl úspěch LISu v literární soutěži, ve volné kategorii získal 1.místo Bohumír Procházka za příspěvek Topoly a 3.cenu Václav Franc za soubor básní Život v městě N. Příspěvek Bohumíra Procházky byl zařazen do sborníčku vítězných prací (Prochor se předání cen a celé té slávy účastnil osobně).

Václav

ZAMYŠLENÍ NAD KOBROU

Srpnovou Kobru jsem smlsla jako zralou ostružinu v lese. Na rozdíl od ní, mi vydržela mnohem déle a mohla jsem s ní i do postele.

S radostí volám a zvesela prohlašuji: "Ač velice mlád, je Děda Žaňťa vskutku trefný chlapec." Pokud ho něco "nepotentockuje", tak z něj v budoucnu dozajista něco známého bude.

Správně vystihl základní myšlenky, které si dovolím doplnit:

1. malá setkávání v rámci LISu mají dotvářet naši zájmovou činnost, kterou obohacuje především sami sebe. Copak všichni ti zájmoví kameramani a režiséři v jedné osobě, kteří na video zaznamenávají své i cizí osudy, mají snahu své díla "uplacírovat" v televizi?
2. Náš zájmový spolek LIS není spolek s právem soudit dnešní literaturu. Přijde mně to stejně absurdní, jako kdyby amatér s videokamerou se snažil určovat směr filmového umění, soudil a kritizoval současnou filmovou tvorbu jen proto, že občas si něco natočí.
3. Poslouchat fňukání ho nebaví, stejně jako mě.

V samotných účastnících LISu se výrazně střetávají generační problémy, starší mají zkušenosti z totalitního socialistického politické a pracovního systému, který potlačoval individuality, soutěživost, radost z práce a z jejich výsledků, zodpovědnost za své činy. Různé pracovní a životní zkušenosti nás ovlivnily do té míry, že nejsme mnohdy schopni naslouchat tomu, co nás nebaví, čemu nerozumíme nebo si nedovedeme představit.

Své první opravdové pracovní návyky, postoje a zkušenosti jsem získala hned po vysoké škole v pracovním prostředí JZD AK Slušovice, které bych stručně charakterizovala - myšlenkově svižné, soutěživé a prosperující. Tehdejší dlouhodobý předseda doc. Čuba dokázal své podřízené myšlenkově zdeptat natolik, že z nás nejlepší nápady nakonec ku prospěchu celku dostal. Škola života sice byla tvrdá, ale dobrá, od roku 1991 jsem osobou samostatně výdělečně činnou.

A proto nerozumím a ani rozumět nechci všem těm nářkům, které přicházejí od některých členů našeho spolku, neboť jsem nucena přistoupit na jejich myšlenkovou úroveň a ztrácím pozitivní myšlení a akceschopnost.

Teplý a barevný podzim Vám přeje Jar(o)mila Novotná

(18. srpna 2002)

JIČÍN – MĚSTO POHÁDKY A LIS

V rámci festivalu Jičín – město pohádky vystoupili členové našeho spolku s pohádkami u kašny na zámeckém nádvoří. Byl jsem vlastně první, kdo v úterý (10.září) začínal a měl jsem z vystoupení dobrý pocit. Věřím, že i ostatní pohádkáři, a především děti, budou mít příjemné vzpomínky. Je dobře, že LIS je přítom, byl jsem mile překvapen, když jsem v PICu (pohádkové informační centrum) viděl tolik známých tvář (úmyslně nejmenuji, abych nezapomněl na někoho, kdo se zapojil a nebyl třeba tolik vidět).

Václav

SOUTĚŽE

Kamenická podkova 2002

Dům kultury Česká Kamenice spolu s MK vyhlašují I. ročník literárního klání Kamenická podkova. Soutěž probíhá ve třech kategoriích: do 15 let, do 21 let a nad tuto věkovou hranici. Lze zaslat poezii (v rozsahu max. dvě strany A4 strojopisu) či prózu (povídky, pohádky, zamyšlení, fejetony apod. v rozsahu max. čtyři strany A4 strojopisu), a to ve čtyřech kopiích. K textům přiložte zalepenou obálku se jménem a adresou autora, názvem příspěvku a označením kategorie. Práce by měly být jakkoliv spjaté s Českou Kamenicí či s jejím okolím. Uzávěrka je 31. října 2002. Adresa: Dům kultury, Komenského 288, 407 21 Česká Kamenice nebo Městská knihovna, Komenského 481, 407 21 Česká Kamenice. Další informace na tel.: 0412/ 584 791, 582 844. Slavnostní vyhlášení výsledků se uskuteční 9. listopadu 2002 a na vítěze prý čekají zajímavé odměny.

Literární cena Friedricha Nietzsche 2003

Česká společnost pro duševní zdraví (ČSDZ) vyhlašuje III. ročník korespondenční soutěže Literární cena Friedricha Nietzsche. Soutěží se v kategoriích poesie a esej, věk účastníků ani rozsah prací není omezen. Motto třetího ročníku zní: "Žal: zahyň! dí, leč každá slast: chci věčnost! dí – chci věčnost, věčnost nejlhubší!"

Práce zašlete ve třech anonymních kopiích na adresu: ČSDZ, Jiří Ledvinka, Zvonařova 6, 130 00 Praha 3. K textům přiložte řádně ofrankovanou obálku se zpáteční adresou (pro rozeslání výsledků) a volný list papíru se jménem, adresou a kategorií, do níž své příspěvky přihlašujete. Obálku označte v levém horním rohu šifrou LCFN a libovolným číslem od 1 do 10.000. Rukopisy se nevracejí ani nelektorují. Uzávěrka je 30. prosince 2002. Výsledky a informace o tom, kde se uskuteční slavnostní vyhlášení laureátů ceny v prostorách ČSDZ, by měly být autorům rozeslány do 30.3.2003.

VŠEŇ 2002

ZS Všeň pod záštitou Obecního úřadu ve Všeni vyhlašuje soutěž autorské poezie pro děti mladšího školního věku. Soutěží se ve dvou kategoriích (1.-3.třída a 4.-5.třída), každý soutěžící může zaslat maximálně tři básně (čitelné nebo na stroji či počítači). Přihláška musí obsahovat jméno a příjmení, ročník, adresu školy a autora. Téma je libovolné. Uzávěrka je 15.října 2002. Příspěvky posílejte na adresu: Základní škola, Všeň 9, 512 65 nebo na e-mail:zs.vsen@cbox.cz.

ČLENOVÉ LISU: PROPAGUJTE SOUTĚŽ VE SVÉM OKOLÍ!

Václav

ŠPANĚLSKÉ PRÁZDNINY

I když jsou prázdniny a čas dovolených v nenávratnu, jsem rád, že Prochor vyslyšel moje věty z červnového fejetonu a napsal o té své dovolené. Je to, podle mého názoru, vsutku zajímavé čtení (postřehy, tok myšlenek, nostalgie). Pokud máte zájem prožít alespoň několik chvil s Prochorem na španělském pobřeží, přečtete si literární přílohu Prochorovin, vydaných 9.září. najdete tam i připomenutí tvorby nedávno zesnulého Vladimíra Krátkého a další čtení z kulturních vod našeho regionu.

Václav

Prázdniny sice skončily, ale dovolte alespoň dva snímky z našeho předprázdninového setkání na chalupě u Prochora . A co takhle repete?!

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 3. Číslo 9. Září 2002 .

(15. září 2002)

www.sweb.cz/intronea/kobra